

A Fővárosi Ítéltábla Péccsett, a 2016. évi október hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A harmadfokú bíróság a lopás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.II.7827/2015/10. számú ítéletének I.rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2015. évi február hó 24. napján kelt 2.B.II.1509/2014/15. számú ítéletével I.rendű vádlottat lopás büntette és társtettesként elkövetett orgazdaság vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év szabadságvesztésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a szabadságvesztés fele részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000 forintban határozta meg, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte I.rendű vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.rendű vádlottterhére súlyosbításért, az I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A jogorvoslati kérelmek folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2016. évi március hó 2. napján kelt 28.Bf.II.7827/2015/10. számú ítéletével a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság ítéletét megváltoztatta, és I.rendű vádlottat a társtettesként elkövetett orgazdaság vétségének vádja alól felmentette. A büntetés halmazati jellegére utalást mellőzte, megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ítélete ellen I.rendű vádlottkézbesítési íven jelentett be fellebbezést, melynek célját nem jelölte meg. A vádlott védője a harmadfokú eljárásban a jogorvoslati kérelem irányát pontosította és a vagyon elleni bűncselekmény eltérő minősítését, egyben a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a

másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

I.rendű vádlottvédője a nyilvános ülésen a pontosított jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet a Be.387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az első- és másodfokú eljárás lefolytatására a perrendi szabályok megtartásával került sor oly módon, hogy a másodfokú bíróság ítélete mentes volt a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által is figyelembe vett tényállás I.rendű vádlottrészbéli beismerő vallomásán, és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokon alapul. Ennek megfelelően az kellően felderített, egyben hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért – figyelemmel a Be.388.§ (1) bekezdésére – irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A Be.352.§ (3) bekezdése értelmében ugyanis a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b) pontja alapján felmenti, vagy az eljárást megszünteti.

Miután a másodfokú bíróság helyes ténybeli következtetés alapján mentette fel az I.r. vádlottat a társtettesként elkövetett orgazdaság vétségének vádjá alól, volt eljárásjogi lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Eljárásának törvényességét nem érinti az a kétségtelen tény sem, hogy indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett.

E tényállásból a másodfokú bíróság helytállóan következtetett a társtettesként elkövetett orgazdaság vétsége vonatkozásában I.rendű vádlottbüntetőjogi felelősségének a hiányára, míg a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében fennálló bűnösségére.

A másodfokú bíróság kellő indokát adta annak, hogy a I.rendű vádlottáltal sem vitatottan elkövetett vagyon elleni bűncselekményt miért minősítette dolog elleni erőszakkal elkövetettnak.

A 2012. évi C. törvény 37.§ (2) bekezdés bc) pontja akként rendelkezik: a lopás súlyosabban minősül, ha azt dolog elleni erőszakkal – *ideértve azt is, ha a dolog eltulajdonításának megakadályozására szolgáló eszközt állagsérelem okozása nélkül eltávolítják, vagy a dolog eltulajdonításának megakadályozására alkalmatlanná teszik* – követik el.

I.rendű vádlotta **sértett** gépkocsijának csomagtartójából a számítógépet és ruhaneműket kizárólag úgy tudta eltulajdonítani, ha a gépkocsi biztonsági rendszerét kijátssza. A gépjárműgyártó vállalatok a riasztóberendezéseket azért fejlesztették ki és szerelik az autókba, hogy azok felnyitását, ellopását megakadályozzák. Különösen igaz ez a nagy értékű autókat előállító cégekre, amelyek a technika magas színvonalán álló biztonsági berendezésekkel szerelik fel az általuk forgalmazott gépkocsikat. Ezeknek a berendezéseknek a kijátsszása, hatástalanná tétele szakismeretet igényel, speciális műszaki eszközök birtokában lehetséges. Jelen esetben ez az eszköz egy kapunyitó berendezés tartozéka volt, mellyel blokkolni lehetett a sértett Mercedesének távirányítóját. A gépkocsik riasztó

és indításgátló berendezésének állagsérelem nélküli kiiktatása tehát a Btk.370.§ (2) bekezdés bc) alpontjának utolsó fordulataiban írt elkövetési mód megvalósulását jelenti.

Ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint a dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás bűncselekménye minden kétséget kizáróan megállapítható.

A harmadfokú bíróság a másodfokú és az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontjával maradéktalanul egyetértett, így a harmadfokú eljárásban ezt támadó védelmi fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a másodfokú bíróság maradéktalanul feltárta, és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

Ilyen körülmények között nem tévedett, amikor I.rendű vádlottal szemben a büntetési tétel középértékét el nem érő tartamú 1 év szabadságvesztést és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltást szabott ki. Az alkalmazott fő- és mellékbüntetés szükséges a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok eléréséhez, annak megváltoztatására nincs törvényes indok és lehetőség.

Nem tévedett a másodfokú bíróság akkor sem, amikor megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A büntetett előéletű vádlott vonatkozásában olyan különös méltánylást érdemlő körülmény nem merült fel, amely a Btk.38.§ (3) bekezdése szerinti rendelkezés alkalmazását indokoltta tette volna. Helyesen járt el tehát a másodfokú bíróság, amikor a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

Az egyéb rendelkezések is törvényesek voltak, ezért a harmadfokú bíróság a Be.397.§-ában írtak szerint a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

P é c s, 2016. október 4.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.Bf.II.7827/2015/10. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 15.Bhar.172/2016/11. számú végzése folytán a 2016. évi október hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő